

Συναξάρι του Αγίου Ενδόξου νέο - Ιερομάρτυρος Γεωργίου του Καρασταμάτη εξ Αγίας Παρασκευής της Κρήνης (Τσεσμέ) της Μικράς Ασίας.

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Στην συγκεκριμένη εικόνα που υπάρχει στον Ι.Ναό Αγ. Νικολάου Νικαίας ο Σταυρός στην μέση της εικόνας συμβολίζει την «Σταυρωμένη Μικρά Ασία» Το Καμπαναριό στην μέση του Σταυρού ήταν το Καμπαναριό της Αγίας Φωτεινής Σμύρνης ολόκληρο από χαλκό, εκ δεξιών προς αριστερά ο + Ζήλων Ευθύμιος, +Κυδωνιών Γρηγόριος, + Σμύρνης Χρυσόστομος, + Προκόπιος Ικονίου, Αμβρόσιος Μοσχονησίων. Στην συνέχεια αριστερά του Σταυρού είναι ο Μοναχός (εκπρόσωπος των Μοναχών σφαγιασθέντων), δεξιά του Σταυρού ο Κληρικός (εκπρόσωπος των Κληρικών σφαγιασθέντων), και κάτω δεξιά ο Μικρασιάτης κάτοικος, αντιπροσωπεύοντας τον ανδρικό πληθυσμό που εβασανίσθει και σφαγιάσθει, και αριστερά η Γυναίκα -Μάνα και το Τέκνο, αντιπροσωπεύοντας το σύνολο του γυναικείου και παιδικού πληθυσμού που εβασανίσθει, εβιάσθει και μαρτύρησε στα τουρκικά βασανιστήρια με τίμημα την ζωή του.

Συναξάρι του Αγίου Ενδόξου νέο - Ιερομάρτυρος

Γεωργίου του Καρασταμάτη εξ Αγίας Παρασκευής της Κρήνης (Τσεσμέ) της Μικράς Ασίας.

Συνταχθέντος υπό του Παντελή Χούλη

Ο πατήρ Γεώργιος Καρασταμάτης ήταν γόνος μιας από τις σημαντικότερες αρχοντικές οικογένειες του χωριού Αγία Παρασκευή της Κρήνης (Τσεσμέ), που κατείχαν τη τέχνη της αλιείας, με αρκετά μεγάλα πλοία, τις λεγόμενες τράτες.

Έγγαμος κληρικός, εφημέριος των Αγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων ,ενός εκ των τριών ενοριακών ναών του χωριού, υπέργηρος. Ένα χαρακτηριστικό του, ήταν τα φουντωτά κατσαρά μαλλιά του, που είχαν γίνει αφορμή να τον αποκαλούν και «Τρούλο», μιας και έτσι έμοιαζε με τρούλο εκκλησίας.

Έτρεφε μεγάλη αγάπη για την Αρχαία Ελλάδα, ενώ ήταν γνώστης και λάτρης του ένδοξου Βυζαντινού Πολιτισμού.

Δεν έπαυε στιγμή να μιλά και να υπερηφανεύεται για την καταγωγή του, κύριο γνώρισμα η καλοσύνη του, η ευγένεια και η άδολη χριστιανική αγάπη που τον χαρακτήριζε από τη νεότητα του ως και τη τελευταία στιγμή της επίγειας ζωής του. Ευσυνείδητος κληρικός με άρτια κατάρτιση στην ορθόδοξη λειτουργική, καλλίφωνος και γνώστης της βυζαντινής μουσικής. Απόφοιτος της « Κρηναϊκής Σχολής», αγαπητός σε όλους τους συγχωριανούς του.

Ο ζήλος και η ένθερμη αγάπη για τη διακονία που είχε αναλάβει τον έκανε να αργεί να τελειώσει τις ιερές ακολουθίες και τη Θεία Λειτουργία και οι συγχωριανοί, του είχαν προσάψει το παρατσούκλι «οψιμάκι» λόγω αργοπορίας.

Στον πρώτο διωγμό του ελληνικού στοιχείου κατά τα έτη 1914 -1919 αναγκάστηκε και αυτός να διαφύγει μαζί με την οικογένεια του στην Ελλάδα, ίσως Χίο όπως και οι περισσότεροι της περιοχής.

Η αγάπη του για το τόπο του, οι εν μέρει δικαιολογημένες συμπεριφορές των Ελλήνων τον πλήγωσαν βαθιά τώρα που διανύει τη δύση της ζωής του.

Όταν επέστρεψαν και πάλι πίσω, μετά τη φαινομενική αποκατάσταση των αδικιών, ο γέροντας είχε πάρει την απόφαση να μην ξαναφύγει από εκεί που τον όρισε ο Θεός, για να τον υμνεί και να τον δοξολογεί.

Δυστυχώς οι αναταραχές όμως δεν άργησαν να κάνουν την εμφάνιση τους και πάλι, ο ήρεμος και εργατικός «Τσεσμελής» παίρνει οριστικά πλέον το δρόμο της προσφυγιάς και του ξεριζωμού.

Η βιαιότητα των Τούρκων επιφέρει το οριστικό και βαρύ πλήγμα στον ελληνισμό που οι πληγές αυτές ως σήμερα παραμένουν ανοιχτές στις μνήμες όλων μας. Τα χωριά που αποτελούν τον Τσεσμέ ερημώνουν, οικογένειες τα εγκαταλείπουν με ότι μπορούν να διασώσουν από τα υπάρχοντα τους, από το νοικοκυριό τους που έστησαν με δουλειά αιώνες τώρα.

Χίος, Βόρεια Ελλάδα και φυσικά Σκιάθος το καταφύγιο των περισσοτέρων.

Ως σήμερα οι απόγονοι αυτών των οικογενειών αποτελούν σημάδια της μνήμης των προσφύγων μέσα στο πέρασμα των χρόνων.

Οι συγγενείς του παπά Γιώργη με τρόπο τον εκλιπαρούν να τους ακολουθήσει, ξέρουν καλά πως αυτή τη φορά όλα τελείωσαν, αυτή τη φορά η οργή των Τούρκων θα είναι ολοκληρωτική και άκρως φονική.

(Απ' όσο γνωρίζουμε μια οικογένεια Καρασταμάτη με επτά μέλη μετοίκησε στη Σκιάθο, αργότερα έφυγαν για Θεσσαλονίκη εκτός από τη Σταματία και τον αδελφό της Γεώργιο Αλεξανδρίδη το γένος Καρασταμάτη και τη μικρή τους αδελφή που πέθανε. Ίσως στη Θεσσαλονίκη και στα προσφυγικά περίχωρα να υπήρχαν εγκατεστημένοι άλλοι συγγενείς).

Ο παπά Γιώργης ο Καρασταμάτης ανένδοτος, η κατάλευκη γενειάδα του λαμπερή σαν ερμίνα , έτοιμη να βαφτεί με πορφυρό χρώμα από το αίμα του, έτοιμος να στεφθεί βασιλεύς με το στέμμα του μαρτυρίου.

Οι ορδές των άτακτων, που επέφεραν και τις μεγαλύτερες καταστροφές πλησίαζαν και το Τσεσμέ, ο Καρασταμάτης παρέμεινε στο χωριό μαζί με δυο ακόμη γέροντες, παλιούς κουρείς, τον Γιώργη Μ. (ίσως εννοεί τον Μακριδάκη) και Νικολή Κ. (ίσως τον Καρακούδα) όπως αναφέρει το συμβάν στο βιβλίο του «ΧΑΜΕΝΕΣ ΠΑΤΡΙΔΕΣ - ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ Η ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΟΥ ΤΣΕΣΜΕ 1760 - 1922» σελ 660 ο Ιωάννης Δ. Αικατερίνης.

Οι τρεις τους αποχαιρέτησαν τους τελευταίους κατοίκους της Αγίας Παρασκευής

ενώ ο γέροντας τους απηύθυνε τη στερνή ευχή και ευλογία του. Αυτός που τους βάπτισε, τους πάντρεψε, τους παραστεκόταν ως γνήσιος διάκονος της αγάπης. Ο ποιμένας κατευοδώνει τα λογικά του πρόβατα ενώ αυτός παραμένει αμετακίνητος εκεί, έτοιμος να δεχτεί το μαρτύριο και το θάνατο στη γη της αγιωτόκου Μικράς Ασίας, σε μια δεύτερη Άλωση.

Κυριακή 4 Σεπτεμβρίου 1922, ένα φθινοπωρινό πρωινό, η σιγή που πριν λίγες ώρες κάλυπτε το χωριό διασαλεύεται από τον ήχο της καμπάνας.

Ηχεί για τελευταία φορά το σταυροαναστάσιμο μήνυμα για το σεβάσμιο εφημέριο των Αγίων Τεσσαράκοντα.

Ο παπά Γιώργης εκεί, παρών στη θέση του, δε θα άφηνε αλειτούργητη στην ενορία του έστω και υπό αυτές τις τρομερές συνθήκες. Από τη νύχτα ήδη είχε καταφτάσει στην περιοχή μια ομάδα από Τσέτες, ατάκτους Τούρκους, που ήταν η εμπροσθοφυλακή, η άτυπη στρατιωτική μονάδα του Κεμάλ, για την εξόντωση των Ελλήνων.

Φορώντας τα ιερά του άρχισε να τελεί κανονικά ατάραχος τη Θεία Ευχαριστία ενώ οι άλλοι δύο παρέμεναν προσευχόμενοι, προσδοκώντας λόγω γήρατος την «επιείκεια» των Τούρκων.

Οι στιγμές γεμάτες αγωνία, οι δύο κουρείς και φίλοι του γέροντα δειλιάζουν, πριν εισβάλουν οι Τούρκοι στο ναό προλαβαίνουν να διαφύγουν και να κρυφτούν όπως εξιστόρησαν οι ίδιοι.

Ίσως εκείνες τις στιγμές η δειλία των δύο συντρόφων του, να του θύμισε τους μαθητές του Χριστού στον κήπο της Γεσθημανής.

Ίσως του θύμισαν το μαρτύριο των Αγίων Τεσσαράκοντα στο ναό των οποίων

υπηρετούσε για χρόνια. Όταν μέσα στη λίμνη του μαρτυρίου τους ένας εξ αυτών λιγοψύχησε και έφυγε αντικαθιστάμενος από το φρουρό Αγλάϊο, που οραματίστηκε τους λαμπρούς στεφάνους του μαρτυρίου πάνω από τις κεφαλές όσων είχαν ριχτεί στην παγωμένη λίμνη.

Ο ταπεινός λευίτης μπροστά στο ιερό θυσιαστήριο δεν προφταίνει να θυσιάσει τον Αμνό. Αλαλαγμοί, φασαρία και ένας πυροβολισμός.

Η ημέρα πέρασε, ο ήλιος γεμάτος ντροπή και θλίψη αποτραβήχτηκε,

ο Γιώργης Μ. και ο Νικολής Κ. τολμούν να εξέλθουν από την κρυψώνα τους και δειλά προσεγγίζουν το ναό.

Ο Άγιος Ιερομάρτυς Γεώργιος Καρασταμάτης – λες και έλειπε ακόμη ένας αθλητής από την ομήγυρη των Αγίων Τεσσαράκοντα – βαπτισμένος στη δική του «Σεβαστεία» λίμνη από το αίμα του, εκεί, πεσμένος στην Ωραία Πύλη με ανοιγμένο το κρανίο όπως ένας άλλος νέο Ιερομάρτυς, ο Άγιος Φιλούμενος στο Φρέαρ του Ιακώβ το 1979 έτσι τώρα και αυτός οδεύει προς τον Ουρανό που αγάπησε και υπηρέτησε αγόγγυστα μέχρις αίματος.

Ο Γιώργης Μ., που διέφυγε από τον κάβο Κουμούδι με βάρκα στη Χίο, ως αυτόπτης μάρτυρας των όσων είδε και έζησε, παρέδωσε τη μαρτυρία του αυτή ως ένα ταπεινό συναξάρι για το νέο Ιερομάρτυρα Γεώργιο Καρασταμάτη.

(Η ανεψιά του Ιερομάρτυρος, η γιαγιά μου, Σταματία Αλεξανδρίδη – Χούλη το γένος Καρασταμάτη, ήρθε ως πρόσφυγας σε ηλικία δώδεκα ετών στη Σκιάθο. Επίσης η μητέρα της γιαγιάς Σταματίας, Μαρία Καρασταμάτη είχε έναν αδελφό Γεώργιο Καρασταμάτη που μόνασε στο Άγιον Όρος με το όνομα Σίμων).

Μαρτυρικός ο θάνατος του παπά Γιώργη, η θυσία του αυτή, ακόμη μια προσφορά στο ουράνιο θυσιαστήριο, ένα ακόμη πολύτιμο πετράδι κοσμεί πλέον το στέμμα του Βασιλέως Χριστού.

Από το 1923 ήδη καθιερώθηκε ο εορτασμός του μαρτυρικού μητροπολίτου Σμύρνης Αγίου Χρυσοστόμου και όσων βρήκαν το θάνατο κατά την μικρασιατική καταστροφή. Το Πατριαρχείο Αλεξανδρείας πρώτο αποδίδει την οφειλόμενη τιμή και προτείνει σε όλες τις Ορθόδοξες Εκκλησίες να την αποδώσουν σύμφωνα με την ορθόδοξη εκκλησιαστική παράδοση στο νέφος αυτό των νεομαρτύρων.

Οι σφαγές των Ελλήνων δεν είχαν απλά ως κριτήριο το φυλετικό γνώρισμα εξαιτίας της λαμπρής και μακραίωνης παρουσίας τους στην Μικρά Ασία, είχαν και ως κριτήριο το θρησκευτικό φανατισμό, μιας και κάθε τι χριστιανικό βεβηλώθηκε και καταστράφηκε μετά μανίας. Η εκκλησιαστική συνείδηση του ελληνικού λαού και το πλήθος των προσφύγων ανά την ελληνική επικράτεια αναγνώρισαν την αγιότητα όλων όσων βρήκαν το θάνατο στη γη της Ιωνίας. Σε όλα αυτά η διοικούσα εκκλησία δεν μπορούσε να μην αποδεχτεί αυτή την κοινή εκκλησιαστική συνείδηση ως έσχατο κριτήριο για την αλήθεια και τη πίστη του εκκλησιαστικού πληρώματος.

«Η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος σε συνεδρίαση της, κατόπιν εισηγήσεως του μακαριστού Μητροπολίτου Πατρών κυρού Νικοδήμου, με εγκύκλιο

της με αριθμό 2556 την 5η Ιουλίου 1993 συναριθμεί εις την χορείαν των Αγίων της Ορθοδόξου Εκκλησίας , πάντων των εν έτει 1922 εν Μικρά Ασία μαρτυρησάντων Επισκόπων, κληρικών τε και λαϊκών».

Έτσι λοιπόν και ο Ιερομάρτυς Γεώργιος Καρασταμάτης δε θα μπορούσε να μη βρίσκεται στη χορεία των αγίων αυτών μαρτύρων.

Λειτουργώντας βρίσκει το θάνατο από τμήμα άτακτων στο χωριό του, την Αγία Παρασκευή του Τσεσμέ.

Ομολογία πίστεως το θάρρος του να στέκει μπρος του αγίου θυσιαστηρίου, ένα θυσιαστήριο που έμελλε να γίνει τόπος μαρτυρίου και για τον ίδιο.

Τιμή και ευλογία για όσους κατάγονται από τη γενιά του μέσα στο πέρασμα των χρόνων. Ιερό καθήκον η απόδοση τιμών σε αυτόν το νέο Ιερομάρτυρα της πίστεως και κατά τον εορτασμό πάντων των εν τη Μικρασιατική Καταστροφή τελειωθέντων, την Κυριακή προ της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, αλλά πρωτίστως την ημέρα που παρέδωσε την αγία του ψυχή στις 4 Σεπτεμβρίου. Οι Αγιοπαρασκευιώτες της Χίου, τιμούν τον Ιερομάρτυρα ως άγιο μέσα από τις διηγήσεις και την παράδοση τους, ενώ η πλατεία μπρος από το ναό της Αγίας Παρασκευής φέρει το όνομα του.

Εύχομαι ο Άγιος Γεώργιος, να ευλογεί και να χαρίζει υγεία σε όλους μας, πρεσβεύοντας προς Αυτόν ώστε το γένος των Ελλήνων να μη ξαναζήσει άλλες τέτοιες οδυνηρές ημέρες.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ' Ταχύ προκατέλαβε.

Ποίημα Παντελή Χούλη

Ζωὴν τὴν οὐράνιον διατελέσας ἐν γῇ, σαυτὸν παρεσκεύασας θῦμα σεπτὸν τῷ
Χριστῷ, Γεώργιε ἔνδοξε· ἠΰφρανας Ἰωνίαν καὶ Τσεσμέ τό χωρίον, ἔδραμες τῇ
ἀθλήσει, δι' ἀγάπην Κυρίου, γενναῖος ἐν τῷ γήρατι τρισμάκαρ ἐφέστηκας.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ. Ποίημα Παντελή Χούλη

Ποίημα Παντελή Χούλη

ὦ τοῦ Δεσπότου μυστηρίων θεῖος πρόξενος,
τοῦ Παραδείσου οἰκιστῆς μάκαρ Γεώργιε,
ὑπὲρ πάντων ἰκέτευε τῷ Κυρίῳ.
Ἐκ τῆς κόμης τοῦ Τσεσμέ ἀστήρ ὑπέρλαμπρος,

περιφρούρει τε καὶ σῶζε ἡμᾶς ἅπαντας, τοὺς σοῖ κράζοντας
χαίροις τοῦ γένους ἡμῶν δόξα καὶ σέμνωμα.

Πηγές: proskynitis.blogspot.gr -Facebook